

για να δούμε

Βρίσκομαι περίπου δύο χρόνια μετά, ακριβώς μετά από το χρονικό διάστημα που εκτιμάται πως θα έχουμε ""βγει"" από αυτή τη τρέχουσα Πανδημία. Το γράμμα μου απευθύνεται στο σημερινό μου εαυτό, με διάθεση να του απαντήσω ερωτήματα για το πως θα είναι ο ίδιος σε δύο χρόνια από τώρα, να του δώσω να καταλάβει πόσο γρήγορα θα περάσει ο καιρός, ίσως και ανώδυνα σχετικά... να μην φοβάται, να τον καθησυχάσω όσο μπορώ. Έχω τη τάση να είμαι ιδιαίτερα περίεργος για το μέλλον, τι θα γίνει; πότε θα πεθάνω και πως; Δυστυχώς στα 42 μου πιστεύω πως η ζωή μου λίγο πολύ αυτή ήταν, ότι έκανα έκανα που λένε και ειδικά το τελευταίο μήνα αισθάνομαι πως αυτό το απαισιόδοξο σενάριο βοηθιέται. Αυτό που θα ήθελα να κάνω από το μέλλον σε δύο χρόνια από τώρα είναι να με καθησυχάσω και να μου δώσω ελπίδα, γιατί βαθειά μέσα μου δεν πιστεύω πως θα αλλάξουν και πολλά, μπορεί να καθαρίσει η πλέμπα γενικώς... Το πρώτο πράγμα που μου έρχεται στο μυαλό κλείνοντας τα μάτια και προσπαθώντας να φανταστώ το περιβάλλον σε δύο χρόνια από τώρα είναι σκηνές από ταινίες επιστημονικής φαντασίας, οι άνθρωποι αλλαγμένοι, φοβισμένοι, δεν αγγίζονται εύκολα, αυτό όλο τους έχει διαμορφώσει ανάλογα, εν μέρει θετικά, εν μέρει με αρνητικό τρόπο. Πιστεύω πως πάντα χάνεις και κάτι κερδίζεις, αν δεν ξεφύγει ο ιός (ως ένα σενάριο επιστημονικής φαντασίας -βλέπω πολύ τηλεόραση για αυτό) τότε ίσως η πλειοψηφία να έχουμε μάθει να εκτιμούμε καλύτερα, τους άλλους ανθρώπους, τα πράγματα, τις ζωές μας. Ειλικρινά ελπίζω να διαψεύσω τον μεγαλύτερο μου φόβο όσον αφορά το άγγιγμα μεταξύ μας, ελπίζω να μην το καθορίσει αυτή η Πανδημία. Μπορεί και να έχουν εξαφανιστεί (όπως μετά από κάθε πόλεμο) πολλά πράγματα, αρκετά από αυτά περιττά, μπορεί να βάλουμε και μυαλό σε σχέση με το πως ξοδεύουμε χρήματα. Το σίγουρο πάντως είναι πως δεν θέλω να βρεθώ σε ένα κόσμο όπως αυτόν στο *Handmaid's Tale*, με άδεια σουπερμαρκετ και στρατό στο δρόμο να ελέγχει τα πάντα. Ελπίζω να βγάζω νόημα.